

Baley Endre
A kéreg csöndje

Ím hát e földkéreg:
mennyi csodás teremtmény,
mennyi förtelmes féreg!
Mennyi még a vég?
És mennyi az élet?

Holdfénybe mar
a madárdal hajnal.

Valaki mintha suttogna
mögöttem;
talán isten.

Mintha ő szólt
volna az imént –
térdre ereszkedve imádkozom
a semmiért.

Mennyi csillag,
mennyi ima
porlad percenként
a végtelen
pislákoló galaxisaira!
Mennyi születés,
mennyi halál,
nincs és van,
mennyi üres szó
hever a homokban.

Hallgat a világ.

Én is hallgatok,
te hallgatag isten,
térdig dagonyáztam
a csak-benned-hitben.
De te most is hallgatsz,
sehol egy hang;
némán himbálódzik
a lélekarang.

Íme hát a kéreg csöndje:

ima, csillag, isten.
csillag, isten.
isten.

...

Arcomra zuhan
a hajnal bíborfonata.

Zuhanok én is
vissza kérgem alá;
pillanatpillangók rebbennek
arcomról tova.

Holnap hajnalban utazom.
Vagy maradok.
Én ostoba.

G. HORVÁTH BOGLÁRKA RAJZA (LD. MÉG 41., 68., 144. O.)

Szebényi Ildikó

Vállalom

Arcom
összekaszabolták
hívatlan fájdalmak,
vállamon mázsás
kövek, mint zsákolók,
cipelem a végtelenbe.

Vártam
nagy örömökre,
a megváltót keresve
mindig vártam,
ezernyi csillag tudja,
milyen fényes volt
egykori hitem.

De mindent
elvesztettem. Megloptak
útonállók, fejem
nagy kövekkel törték
be, és a hóba csöpögő
vérem a tájat összemaszatolta.

Nagy álmokat
már nem kergetek. Elég,
ha rám köszön a nap,
elég, ha hazavárhatlak,
és teát főzhetek neked.

Elég, hogy a bokrokkal
susoroghatok, a verebeknek
levelet írhatok, és szememből
olvasnak a fák, s a
kozmoszban találok hazát.

Tőlem ne kérj.
Mert úgy is adok, ha nem
kellene. Kincseim megfélelve
rád borítom bánatom,
s a beszakított homlokomat
vállalom —

Ne mondj semmit

Ha megjövök,
meleg szobával várj,
friss kenyérrrel,
tisztá vízzel,
lényed mindenével
köszönts, mert
szörnyek leselkedtek
rám a koszos utcán,
buszok ütöttek el, és
eltört a karom, nem
bírom az égre emelni,
nem tudok a Napnak
köszönni, a galambok
is elkerülnek, elfelejtették
nevemet, égess gyertyát,
ha megjövök, szélesre
tárd előttem az ajtót, szőnyeget
teríts lábam elé, segítsd le
kabátom, minden göncöm,
fűtsd be a szobát, és ne
mondj semmit, ha megjövök —

Földesi András
Asztalterítő

Abrosz,
amelyen kezüket nyugtatják
mártírok, szentek és főangyalok,
és amelyet meg nem csókolhatok,
és nem simogathatok ki ráncait,
itt van, itt:
„Isten országa köztetek van.”

Lepel,
mely létre támadt húst rejt,
hallgat, s hordozza
mennyei lakomák terhét,
nem érintheti enyészet, nemlét;
mégis itt van, itt:
a Maga bőre az.

E kendőt
látom minden éjjel megint,
ahogy lehetével meglegyint,
küld felém vért, aranyat, tömjént,
s illatára fejet hajtva, önként
kijelentem: „Legyen nekem
a te igéd szerint!”

E kendőt
szorítom makacsul magamhoz
az öröm s a kín jeges csúcsain,
mert kereszttem úgysem enged onnan,
hogy velem legyen a harag nagy napján,
s velem legyen a Paradicsomban.

Oláh Dóra
 Fekete lyuk

Amikor összeroppan egy csillag
 a belsejében dúló tömegvonzástól,
 rejtélyes, sötét örvény keletkezik,

ismeretlen, visszhangtalan üresség,
 ahonnan elszökik a fény is,
 amit még nem fojtott magába.

Hogyan világítsam meg titkát,
 mennyire közelíthetem meg,
 ha bűvkörében elnyel mindent,

hogyan mentsem meg a létező
 befelé nyomuló horizontját,
 amitől a semmi *megszűnik?*

Lelkemhez közelebb vagyok-e,
 mint a Föld lakója a Világegyetemhez,
 ahol élek, mégsem ismerem egészen?

Sötét anyag

Lelkem sötét anyagát
 nem ismerhetem meg
 távcső okulárjában hunyorogva,
 ahogyan a csillagokat nézem;

Perszephoné szobájának
 bársonyfekete titkai
 villódzáshoz szokott szememnek
 láthatatlanok.

Mágneseesség

Hullok, mint a szürke vasreszelék,
 eltorzult saját erőterem...

finomhangolatlan rezgéseim
 felismerik-e az iránytűt
 amorf fémek meg nem szűrt zajú vonzásában?

Mohai Aletta
 Буневѣѣц девојке

Finoman lépeget
 Pici papucsában,
 Kecsesen billeget
 Királynőruhában.

Bársonyszoknyáját
 Lány fény simogatja,
 Lényének bűbáját
 Éjzöld ragyogtatja.

Köténye szegélye
 Nap-aranyos pompa,
 Máriás erénye
 Szólítja templomba.

Kebleit mellénye
 Kedvesen öleli,
 Sarkantyús legénye
 De nagyon szereti!

Hosszú, vékony nyakát,
 Mint hattyú, úgy tartja,
 Összavú himnuszát
 Az égnek szavalja.

Porcelánbőrének
 Hóvirágos selyme;
 Büszke gombszemének
 Láng a fejedelme.

Pírt lehel arcára
 A sztári rokokó,
 Fekete kontyára
 Főkötő nem való.

Énekel, hujjogat,
 Csörög a dukáte,
 Így táncol, így mulat
 A bunjevác devojke.

Egry Artúr

altató

(egy Radnóti M.-témára)

alszik a nád és alszik a nádban a hajnali álom,
alszik a zizegés és alszik a pára a faágon;
érik a sötét a füzesben, a vízben köd gomolyog,
alszik a parton az erdő, és benne a hangyabolyok,
odvában a mókus, és lúdcsapat kinn a vízben,
ahogy fiatal lány alszik, alszik a május szelíden,
alszik a fűben az Isten, zaklatott álma nehéz,
arról álmodik éppen: nincs többé gondviselés.

Tiszai P Imre
József Attilához
(Költészet napja)

jó, hogy a fémet nem lopták el
és a víz nem tud elsodorni,
kiültettek a vén Dunához,
hogy nézd a bukdácsoló dinnyehéjakat
ha a dinnyeprogram megtermeli
a már bejegyzett hungarikumát

néha melléd ülök majd és hallgatok,
mert ma aki beszél az ellenség lett,
majd együtt hallgatjuk a parádé
hangjait, mikor magasított sarkú
cipők koppannak a díszburkolaton
és főtisztek dísz-lovai potyogtatnak
a dísz-nemzeti ünnepek kordonos
megemlékezésein

vajon mire gondolsz? hol jár
az emlékezet, Bécsben? talán
a Sorbonne-on? miután Holger
eltanácsolt, és nem „Tiszta szívvel”,
lehet az öcsödi gátoldalon sétálsz,
mikor Gombai úr állatait kicsaptad
legelni és a világ dolgait gondoltad
át éhesen

látod a parton sétálókat? jól öltözött
népek, jó vagy nekik egy szelfi-képhez,
moglehet neved ismeretlen nekik,
munkásokat ne keress köztük,
ők a nyócker nyomorába süllyedtek
a minimálbéres világban, ha van
valami munkájuk, ha nincs, akkor
marad egy statisztikát javító
közmunka-státusz

talán azon töprengsz, hogy Szárszón
 mégse kellett volna? mert ott csak a
 a szép-szerelmek izzadsága sodort
 a sínekre, ma már megbomlott elmének
 könyvel el a „hivatal”, pedig
 Bécsben jók a pszichológusok (mint
 látod, más odajár), csattognak az
 acélkerekek, néha versed ütemét
 idézik

jó, hogy a fémet nem lopták el
 és a víz nem tud elsodorni

Mit érzel?

(Balassi-strófák)

Kedvesem, mit érzel, ha szemembe nézel, s kezéd kezembe adod?
 Ha majd eléd térdel könyörgő reménnyel szerelmes örök rabod?
 Végünk már a téllel, tavasz szép étellel, velem, ha úgy akarod.

Mit kérsz istenedtől, mit vársz égi jelből, kettőnket, velem-veled?
 Cseppeket véremből, időt a léteimből, adod érte szerelmed?
 Lopunk az édenből, nem félünk szégyentől, Isten velünk perelhet.

Holnapom te őrzöd, oszlik az éji köd, együtt ébredek veled.
 Ruhád csak a bőröd, a testem meggyőződ, még folytatódik éjed.
 Álmaim megőrzöd, életem eldöntöd, cserébe enyém szíved.

